

Az alábbi levélváltás közzétételét mások számára is hasznosnak tartom, és a nyilvánosságra hozatalához hozzájárult a kérdés feltevője, Weisz Zoltán is.

Apostol Imre

Kedves Imre bácsi!

A jövő évi tűzifa hasogatása közben van időm sok mindenben gondolkodni.

Most az 1Tim 2:1-2-ben leírt Igék jöttek elém.

Ezek azok az Igék, amiket mostanában sokszor hallok igehirdetések, magyarázatok alkalmával. (Lehet, hogy már korábban is így volt, de nekem most van lehetőségem, és ami talán ennél fontosabb vágyam: hallani arról mi hangzik a Gyülekezetben.)

„... tartassanak könyörgések, imádságok, ... minden emberekért, Királyokért..., hogy csendes és nyugodalmas életet éljünk, teljes Istenfélelemmel...”

Pál apostol, amikor ezeket a sorokat írta a földi életének a vége felé járt, börtönben volt, nem tipikusan az az élethelyzet amit a „nyugodalmas élet” jelzős szerkezettel illetnénk.

Timóteusnak írta, aki hozzá érzelmileg nagyon közel állt, és talán többször is kifejezte méltatlankodását Pál fogsága miatt. (Ezt nem tudom bizonyosan, csak emberi következtetés a részemről.) De az biztos, hogy a földi hatalmasság akkoriban (Pál utolsó éveiben) Néro császár volt, aki a keresztényeket gyakran kínhálálra ítélte. Nem beszélve a zsidó előljárók ellenségességéről. Tehát mindketten szorongatást szenvedtek Isten és az Úr Jézus Krisztus nevéért.

Azt az Ige sokfelé mondja, hogy Istennek tetszik, ha az Ő nevéért káromolják, vagy különféle hátrányok érik az Istenfélő embert.

Ami bennem kérdésként felmerült, hogy vajon az, ha most, amikor a földi hatalmasságok felé szimpátiával tekintünk, és úgy kérjük a Gyülekezetet arra, hogy könyörgések tartassanak a vezetőinkért, az ugyanazt az eredményt hozza ma, mint amit Pál leír a 3. és 4. versben? „Mert ez jó és kedves dolog a mi megtartó Istenünk előtt, Aki azt akarja, hogy minden ember idvezüljön...”

Én ugyanis látok különbséget aközött ha valaki akkor visz valakit könyörgésében az Úr elé, amikor az neki ellensége vagy neki kimondottan rosszat akar. És Pál valamint a címzett Timóteus ilyen helyzetben volt (lehetett).

Az a helyzet, amikor a földi hatalmasság az én oldalamon „hatalmaskodik” és úgy viszem az Úr elé az nem pusztán a szimpátiám kifejezése, és mint ilyen, csupán emberi szándék?

Szeretettel várom Imre bácsi válaszát!

Weisz Zoltán

Kedves Zoltán!

Már másban is felmerült ez a kérdés. A gyülekezetben is volt már, aki megkérdezte tőlem, hogy ha másféle kormányunk lenne, ugyanúgy imádkoznánk-e érte.

A te kérdésed kétirányú:

1.)

Ha olyan földi hatalomért imádkozunk, amelyik „az én oldalamon hatalmaskodik”, azaz nekünk, hívőknek kedvező, nem üldöz, sőt támogat bennünket, akkor az imáink nem csupán emberi szimpátián alapulnak-e?

Nyilvánvaló, hogy az ilyen hatalmasság nekünk szimpatikus. Az is lehetséges, hogy imáinkban ez is megjelenik. De abban biztos vagyok, hogy a hívő emberek elsősorban azért imádkoznak érte, mert az Úr erre inti és indítja őket.

Tudjuk, hogy egyetlen földi hatalom sem áll fenn magától, vagy emberi akaratból, hanem csak Isten rendelése folytán. Azt is tudjuk, hogy ha egy földi hatalom Isten népének kedvez, azt a sötét szellemvilág részéről nagy támadások érik. Olyan erők támadják, amit ember kivédeni nem tud, csak Isten. E támadásoknak az a célja, hogy a hívőket támogató hatalom helyett a hívőket üldöző hatalom legyen. Akkor azonban már nem lesz „csendes és nyugodalmas életünk”. Bár az Úr Jézus azt ígérte, hogy *e világon nyomorúságtok leszén...* (Ján 16:33), de nem mindegy, hogy a nyomorúság milyen fokú, milyen nagy. Ezt megértve az imáink sokkal mélyebbről fakadnak, mint az emberi szimpátia.

2.)

Egy számunkra kedvező, szimpatikus hatalomért szóló könyörgés ugyanazt az eredményt hozza-e ma, mint amit Néró idejében, amit Pál leír a 3. és 4. versben? „Mert ez jó és kedves dolog a mi megtartó Istenünk előtt, Aki azt akarja, hogy minden ember idvezüljön...”

Meggyőződésem, hogy ugyanazt az eredményt hozza. Ha mi azt tesszük, amit Isten mond, akkor Isten minden körülmények közt beváltja az ígérését. Az Úr arra int bennünket, *hogy tartassanak könyörgések, imádságok, esedezések, hálaadások minden emberekért, Királyokért és minden méltóságban levőkért, hogy csendes és nyugodalmas életet éljünk, teljes istenfélelemmel és tisztességgel. Mert ez jó és kedves dolog a mi megtartó Istenünk előtt, Aki azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön és az igazság ismeretére eljusson.*

Isten ebben a felszólításban nem tesz különbséget a méltóságok közt, hogy azok támogatják vagy üldözik a hívőket. Mindegy milyen a felső hatalom, mind Isten akaratából van. Róm 13:1 ... *mert nincsen hatalmasság, hanem csak Istentől: és amely hatalmasságok vannak, az Istentől rendeltettek.* Isten arra int, hogy imádkozzunk minden emberért, a hatalomban lévőkért is. Ha megteesszük, Ő állja a szavát: *ez jó és kedves dolog a mi megtartó Istenünk előtt, Aki azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön és az igazság ismeretére eljusson.*

Remélem, választ kaptál a kérdéseidre. Ha mégsem, légy szíves megírni.
Szeretettel köszöntelek édesanyáddal együtt:

Debrecen, 2020. május 28-án
Apostol Imre

Kedves Imre bácsi!

Köszönöm szépen a választát. Forgatnom kell a szívemben, hogy minden a helyére kerüljön. Az biztos, hogy amit én vélelmeztem az 1Tim 2,1-2 kapcsán, abból még a hitetlen ember is megtudhatja, milyen szívvel kell az Úr elé állni, milyen az a krisztusi lelkület, amikor valakiért imádkozom. Pál élethelyzete ezt segítette nyilvánvalóvá tenni Timóteusnak is. (És azt gondolom nekünk, nekem is.) Az, hogy az Úr minden ember lelkébe belelát és eljut a velők megoszlásáig, tudja, hogy szívből vagy színből imádkozunk-e, efelől nincs kétségem. Az is igaz (és ez a mostani időben számomra nem is könnyű), hogy azon a szempontok alapján, amit én gondoltam ezekről az Igékről, nekem különösen szól ez az Ige. De vajon mindig és mindenkinek? Erre irányult a kérdés és erre választ is kaptam.

Weisz Zoltán